

„Nepůjdeme dovnitř?“ zeptala se Bibi a objala se pažemi, aby se trochu zahřála.

„Dobrý nápad. Dneska večer je na pozorování hvězd moc velká zima,“ souhlasil tatínek.

Bibi se ještě chvilku dívala na nebe, než se vydala za tatínkem, který už byl u zadního vchodu. A tehdy uslyšela zvuk.

Zvláštní zvuk.

Tiché šustění.

Bibi ztuhla a zatajila dech. Napjatě poslouchala...

Zaslechla to znovu, tentokrát zřetelněji. Hlavou jí vířily otázky. Je to vítr šeptající ve větvích? Nebo snad... divoké zvíře?

V ústech jí vyschlo napětím. Šustění sílilo a přibližovalo se. V květinovém záhonu vedle živého plotu už dokázala rozeznat drobný pohyb.

Bibi upřela oči do tmy. Na kraji záhonu spatřila maličkou siluetu, ne o moc větší než

Barneyho pískací míček. Aby lépe viděla, klekla si na vlhkou trávu. Silueta měla čumáček, čtyři miniaturní nožičky a dvě oči jako korálky. Čumáček se lehce chvěl a silueta se pomaličku přibližovala. Určitě je to nějaké zvířátko – ale jaké?

Co mu to trčí z těla? Bibi se zajíkla překvapením. Vypadalo to jako bodliny. A to mohlo znamenat jen jedno.

Ten tajemný návštěvník bylo zvířátko, které Bibi u nich na zahradě ještě nikdy neviděla. Srdce se jí rozbušilo vzrušením.

„Ahoj, ježečku,“ zašeptala.

